

РЕШЕНИЕ

№ 828

гр. Шумен, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20223630100089 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, от „Клийн тех“ ООД гр. Варна, чрез пълномощника адв. Патаринска, против „Екомакс“ ООД, в която е предявен положителен установителен иск, за признаване, като установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца съществува парично вземане, произтичащо от договор между търговци, съгласно оферта, за доставка и пускане в експлоатация на съоръжение за измиване на контейнери и варели, с правно основание чл. 288 вр. чл. 287, вр. чл. 286 ТЗ, вр. чл. 258 ЗЗД, ведно с насрещно възражение за развален по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД на същия договор поради неизпълнение, както и предявено, в условията на евентуалност, насрещно възражение за задържане, с правно основание чл. 315, ал. 3 ТЗ вр. чл. 91 ЗЗД.

Исковата претенция е обоснована с твърдението, че ответникът възложил на ищеца, като оторизиран търговски и сервизен партньор на „Керхер“, доставка и пускане в експлоатация, по оферта, приета от ответника без възражение, за което между страните нямало сключен изричен договор, на съоръжение за измиване на контейнери и варели, състоящо се от: глава за измиване на контейнери и варели на преференциална цена 8200 лв. /без ДДС/ и табло за управление на миеша глава, съставляващо специална окомплектовка за варели 200 л. и дистанционна бутониера, включваща: спирателен кран двойно действащ, аварийен стоп (гъба), дистанционно

управление на машината (пуск/стоп) на цена 1000 лв. /без ДДС/ или общо 9300 лв. /без ДДС/ - 11 160 лв., /с ДДС/. Изпълнението следвало да се извърши в склад на ответника/възложител в гр. Шумен и след направено от него авансово плащане на 50 % от цената в размер на 5 580 лв.. С платежно нареждане от 01.07.2021 г. ответникът платил на ищеца авансово 5 580 лв. На 06.10.2021 г., в обект на ответника в гр. Шумен, Индустриална зона, ищецът доставил Глава за измиване на контейнери и варели, изработена по поръчка, с размери и параметри по офертата и съобразена с притежаваната от ответника Пароструйка, закупена от друг доставчик. Между страните не бил договорен монтаж, тъй като за използване на съоръжението по предназначение било необходимо да има метална конструкция. В тази връзка било договорено след изграждане от ответника на такава и закрепване на доставената глава за измиване, ищецът да свърже специалната окомплектовка описана в офертата включваща: спирателен кран, аварийен стоп, дистанционно управление, верига, влагозащитна кутия, след което да пусне уреда в експлоатация. Твърди се, че поради липсата на метална конструкция, на която да бъде монтирана главата за измиване, ответникът поставил в невъзможност ищеца да изпълни в цялост задължението си като монтира специалната окомплектовка и пусне уреда в експлоатация. Относно извършената доставка и готовността на ищеца да довърши изпълнението на поръчката, ответникът бил уведомяван както устно, така и по електронна поща, с покана за финализиране на отношенията и плащане на останалата дължима част по офертата. Намира, че е налице забава от страна на ответника, който с бездействие станал пречка за пускане на уреда в експлоатация, за което ищецът счита, че не носи отговорност, тъй като невъзможността за изпълнение се дължало на причина, която не може да му се вмени във вина. Твърди се, че в деня на доставката била издадена фактура № 25782/06.10.2021 г. на стойността на дължимия остатък от 5 580 лв., която сума, въпреки поканата възложителят не платил. Въз основа на подадено заявление по реда на чл. 410 ГПК било образувано ЧГД № 3059/2021 г., по описа на ШРС и срещу възложителя имало издадена Заповед № 138/23.11.2021 г. за изпълнение на парично задължение, който в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК подал възражение, че не дължи претендираните суми. Моли съдът да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът му дължи сумата 5580 лв., ведно със законната лихва от датата на постъпване на Заявлението в

съда – 19.11.2021 г. до окончателно плащане. Претендира разноси по заповедното и исковото производства.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуален представител, подава отговор на исковата молба, както и насрещна искова молба, която с Определение № 1048/12.05.2022 г. е върната, а молбата за приемане за съвместно разглеждане на насрещния иск, наред с първоначалния, е оставена без уважение, поради неизправяне на нередовност в дадения срок. Счита исковата молба, като заведена преждевременно, за недопустима, а по същество в условията на евентуалност - за неоснователна. Признава, че на 01.07.2021 г. между страните бил сключен неформален договор за доставка до офис на ответното дружество на описаното в исковата молба съоръжение за измиване на контейнери и варели, на посочената цена. Страните договорили доставката да се извърши до 45 дни след възлагане на поръчката и след направено авансово плащане от 50 %. Твърди, че монтажът и пускането в експлоатация следвало да бъде извършено от ищцовото дружество, след което следвало да бъде извършено доплащане на цената и след издаване на фактура. Договореният аванс /половината от сумата/ бил платен на 01.07.2021 г., от когато счита, че започнал да тече 45-дневния срок за изпълнение. Главата била доставена със забавяне, но без останалата окомплектовка и договорените в офертата принадлежности, т. е. не била доставена машина, а само една част от нея. Вещта не била въведена в експлоатация, съгласно предложеното и договорено, въпреки че служители на ответното дружество извършили необходимата подготовка за предстоящите действия по свързване на машината още преди доставката, но поради незнанието им кога ще бъде доставена не били на мястото в момента, когато представители на ищцовото дружество пристигнали. Намира, че окончателното плащане се дължи след пускане в експлоатация на съоръжението, поради което изискуемостта на остатъка от сумата не била настъпила. Намира, че ищцовото дружество е неизрядна страна по договора, поради което с нотариална покана бил даден подходящ, едномесечен срок от получаване, да бъдат изпълнени поетите задължения и предупреждение в случай, че не изпълни точно и в срок, то договърът се счита за развален, както и в случай, че договърът бъде развален, ищцовото дружество да се яви в кантората на нотариуса, в едноседмичен срок от изтичане на дадения едномесечен срок за изпълнение, да му бъде върната вещта, а авансово платената сума - бъде възстановена. Нотариалната покана

била получена на 07.01.2022 г. от единият управител на дружеството - ищец. До 07.02.2022 г. ищцовото дружество не изпълнило поетите договорни ангажименти, поради което от този момент счита договора за разварен по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД при което счита, че претендираната сума не се дължи, тъй като изискуемост не е настъпила, част от вещта не е доставена, не е монтирана и не са изпълнени договорните задължения в цялост, а авансово платената следва да бъде върната, тъй като е получена на отпаднало основание, поради разваления вече договор. Прави, в условията на евентуалност, възражение за задържане на претендираната сума, поради неизпълнение от ищеца на договорените задължения. Претендира разноски.

В хода на проведените по делото съдебни заседания, страните чрез процесуалните си представители, поддържат изразените становища.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа следното:

По делото е прието за безспорно между страните, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, че на 01.07.2021 г. ответникът в качеството му на възложител/получател, възложил на ищеца в качеството му на изпълнител/доставчик по неформален договор извършване на доставка в обект на ответника в гр. Шумен и пускане в експлоатация на описаното в исковата молба съоръжение за измиване на контейнери и варели, с технически характеристики подробно описани в оферта, на посочената цена, 50 % от която е платена авансово.

Приетото за безспорно се установява и от представена по делото оферта изх. № 1606/01.07.2021 г. /л. 4/, по която с проформа фактура № 9000200281/01.07.2021 г. /л. 5/ и Платежно нареждане /л. 6/ на 01.07.2021 г. ответникът прави в полза на ищеца плащане на сумата 5580.00 лв. с ДДС.

На 06.10.2021 г. ищецът издал фактура № 0000025782/06.10.2021 г. /л. 7/ с посочено основание продажба на глава за измиване на варели ХВ 0061ААМ и табло за управление на миеша глава, на стойност 5580 лв.

Съгласно Уведомление за приемане на постъпили данни; Справка-декларация за ДДС и Дневника за продажби, за данъчен период октомври 2021 г. /л. 65 - 71/, ищецът декларирал доставка на стоки в полза на ответника на стойност 4 650.00 лева и ДДС в размер на 930.00 лева

С Нотариална покана /л. 24/ връчена на 07.01.2022 г. /след образуване на ЧГД № 3059/2021 г., по описа на РС Шумен, и подаване на възражение по чл. 414 ГПК рег. № 11556/14.12.2021 г./, ответникът поканил ищеца, в едномесечен срок, да изпълни поетите задължения, като уведоми за деня и часа на доставката и въвеждането в експлоатация на машината.

От ангажираните по делото гласни доказателства, посредством разпит на свидетеля С. М. С.ов, в трудови правоотношения с ищеца, кредитирани, при условията на чл. 172 ГПК, с оглед евентуално заинтересованост от изхода на делото, се установява, че през месец октомври 2021 г. заедно с негов колега от гр. Варна пристигнали в гр. Шумен за доставка и монтаж на глава за измиване на бидони, цистерни, казани. На място били посрещнати от непознат човек, който ги завел до местото, където мислели, че ще поставят съоръжението, но управителят го нямало и не били сигурни точно къде ще бъде монтирана, в кое хале. Били разведени да огледат. Имало други машини, но нямало къде да поставят главата, нямало кран за вода да захрани пароструйката и нямало къде да включат тяхното табло за управление на системата. Оставили главата, но не оставил таблото за защита и безопасност на потребителите, тъй като то се поставяло от тях и след това трябвало да го тестват. Преди да тръгнат знаел, че между двете дружества имало разговори за доставката, но като отишъл на място останал с впечатлението, че не са ги очаквали. Причина да не монтират съоръжението била, че от ответното дружество не знаели къде трябва да се постави, нямало вода и ток, както и проектоплан за поставяне на стойка за главата. От ищцовото дружество имало оферта за изработка на стойката, но ответникът отказал поради висока цена. Уточнили, че главата ще бъде монтирана, когато е готово за монтаж, взели таблото, защото нямало къде да го монтират и си твъгнали.

От разпита на свидетеля Р. С. В., управител на база, в трудови правоотношения с ответното дружество, кредитирани, при условията на чл. 172 ГПК, с оглед евентуално заинтересованост от изхода на делото, се установява, че след Нова година, когато правили реформи в базата, за главата имало обособено място с вода, ток и канализация в едно от халетата, но от тогава от ищцовото дружество не идвали да извършва монтаж. Не била запозната дали в момента има конструкция, за която да бъде захваната тази глава, поради липса на технически знания.

От приложеното ЧГД № 3059/2021 г., по описа на РС Шумен, се установява, че по реда на чл. 410 ГПК, въз основа на Заявление рег. № 10284/22.11.2021 г., в полза на ищеца е издадена Заповед № 1138/23.11.2021 г. за изпълнение на парично задължение, с която длъжникът е осъден да плати по фактура № 25782/06.10.2021 г. за доставена на длъжника стока, съгласно Оферта № 1606/01.07.2021 г., сумата 5580 лв., ведно със законна лихва от момента на подаване на заявлението до окончателното плащане на вземането, както и сумата от 111.60 лв. – държавна такса по делото и 300 лв. - адвокатско възнаграждение. От длъжникът е постъпило възражение за недължимост, поради което за ищеца е възникнал правен интерес от предявяване на настоящите иски, за да не бъде обезсилена издадената заповед.

По делото е приета кореспонденция /размяна на електронни съобщения - имейли/ за която ищецът твърди, че е разменена между страните по делото и чиято истинност е оспорена от ответника по реда на чл. 193 ГПК. По общо правило при сключване и изпълнение на правни сделки комуникацията между страните, включително договарянето на основните параметри (цена, срок и условия за изпълнение) може да се извърши чрез размяна на електронни съобщения (имейли). Въпросът е: може ли при евентуален спор тези електронни съобщения (имейли) да имат стойността на писмени доказателства, каквато стойност биха имали подписаните писмени споразумения – договор и анекси? Според ЗЕДЕУУ всяко съдържание, представено в електронна форма – каквото е и имейлът, представлява електронен документ. Електронният документ обективира електронни изявления – словесни изявления в цифрова форма. С разпоредбата на чл. 184 ГПК е предвидена възможността електронен документ да бъде представян като писмено доказателство в процеса. Според разпоредбите на Регламент № 910/2014 г., съдът няма право на основание само това, че документът е електронен, да го дискредитира като доказателство. Следователно в гражданския процес електронният документ е приравнен на писмено доказателство и притежава идентична на него доказателствена сила. След като страна по делото е направила електронно изявление, съдържащо се в електронен документ, се приема, че писмената форма е спазена (чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ). Ето защо електронният документ може да бъде представен и приет като доказателство, но за да има формална доказателствена сила, т. е. за да се счита установено, че изхожда от страната, изпратила мейла и изразява

нейната воля, той трябва да е подписан с електронен подпис, равностоеен на саморъчния. Не всеки електронен подпис е тъждествен на саморъчния. При всички случаи значение на саморъчен подпис има т. нар. квалифициран електронен подпис - електронен подпис, който се основава на квалифицирано удостоверение за електронен подпис, издадено от доставчик на квалифицирани удостоверителни услуги. В този смисъл електронен документ, подписан с квалифициран електронен подпис, се приравнява на заверен хартиен екземпляр и се ползва с доказателствената сила на документ, подписан лично от лицето. Електронен документ, подписан с обикновен или съсъвършенствен електронен подпис, се ползват с по-малка формална доказателствена сила от този, подписан с квалифициран електронен подпис и тяхната автентичност (т. е. това, че са подписани именно от автора, посочен в тях) по-лесно може да бъде оспорена. От друга страна, право на страните е да уговорят, че документите, подписани с обикновен или съсъвършенствен електронен подпис, ще носят значението на подписани лично/собственоръчно такива. Следователно ако страна представи неподписана с квалифициран електронен подпис, електронна кореспонденция съдържаща изгодни за нея и изходящи от насрещната страна изявления, е възможно в сроковете по ГПК (чл. 184, ал. 2, респ. чл. 193, ал. 1 ГПК) насрещната страна да оспори истинността, като възрази, че електронните писма не са изпратени от отразените в тях изпращачи или че от посочените имейл адреси не е разменяна изобщо такава кореспонденция. От друга страна ако електронният подпис не е квалифициран би имал значение на саморъчен, ако страните са постигнали предварителна договореност за това и само в отношенията между тези страни. Следователно дори електронното съобщение да не е подписано с квалифициран електронен подпис, то не следва да се счита „правно нищо” и не следва да бъде игнорирано - в този смисъл са Опр. № 169/06.04.2017 г., ЧТД №672/2017 г., 1 т. о. на ВКС; Опр. № 527/21.11.2018 г., ТД № 1278/2018 г., 1 т. о. на ВКС. В настоящия случай ответната страна оспорва, както истинността, така и съдържанието, на приложените от ищеца и приети като доказателства по делото електронни документи, като признава, че между страните е имало кореспонденция, както по имейл, така и по вайбър, но представеното не било действителната кореспонденция, а поради технически причини не е в съС.ие да представи такава. От представените на хартиен носител електронни изявления от ищеца към ответника и обратно се

установява, че те съдържат посочване на автори – „Х. Х.“ и „С. С.“ и титуляри /по смисъла на чл. 4 ЗЕДЕУУ/ -, „Клийн тех“ ООД гр. Варна и „Екомакс“ ООД, номера на мобилни телефони и електронни адреси. Доколкото част от тяхното съдържание се подкрепя от събраните в настоящото производство гласни доказателства, както и че друга част се признава изрично от ответника, настоящият състав на ШРС намира, че оспорването е неоснователно. Следователно налице хипотеза на разменена електронна кореспонденция неподписана с квалифицирани електронни подписи между страни постигнали договореност по чл. 13, ал. 4 ЗЕДЕУУ т. е. документи, подписани с електронен подпис с правна сила, равностойна на тази на саморъчния подпис, поради което следва да бъдат считани да имат доказателствена стойност. От тези изявления се установява, че в имейл от 29.09.2021 г., 14.22 часа, ищецът е в забава при изпълнението на доставката, за което се извинява на ответника /обстоятелство което изрично се признава от ответника в отговора на исковата молба/ и обяснява, че имало проблеми в завода, но главата е налична, правят тестове на управлението и следващата седмица доставят оборудването, като прилага идея за монтаж на захващане за работа, на който получава отговор в 17.10 часа на 29.09.2021 г., че са в очакване. В съобщение от 4.10.2021 г., 13.56 часа ищецът уведомява ответника, че доставката ще бъде в сряда 06.10.2021 г., като моли пароструйката да е подвързана – трифазен ток и вода към нея. В съобщение от 15.11.2021 г., 09.58 часа, ищецът уведомява ответника, че по извършената на 06.10.2021 г. доставка е издаден документ № 25782/06.10.2021 г., но няма плащане, а наличната при ответника глава е в готовност за монтаж, като ел системата от мерки за безопасност е в сервизен техник на ищеца и може да бъде доставена, ако ответникът не желае монтаж от ищеца. В писмо от 15.11.2021 г., 11.55 часа ответникът отговаря, че са очаквали цялостна система за измиване под налягане на съдове в това число да бъдат доставени от ищеца не само главата, а и цялостна установка включваща: глава за измиване-под налягане, метална конструкция, ел захранване и управление, както и да интегрират наличните при ответника метални вани към въпросната инсталация така, че да получат готова за ползване инсталация в комбинация с налична пароструйка, което не е изпълнено, поради което предлагат да върнат доставената глава, а ищецът да върне платения аванс. Отговорът на ищеца в 12.28 часа е, че не са имали договорни отношения или одобрена оферта за

изработка на метална конструкция, както и, че те са имали такова предложение в първата оферта, което било за цялостно оборудване, но същото било отхвърлено поради висока цена. Относно спорната метална конструкция от ищеца не бил поеман ангажимент за изработка, а само предложили идея на ответника как да я изпълни със съществуващите при него компоненти, като в знак на желание за сътрудничество ищецът е готов да изпълним поетия ангажимент за монтаж на договореното в офертата, а за всичко останало предлага съдействие. От ответника не са ангажирани доказателства за плащания след подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК и за цялостно погасяване на дълга, както и не са изложени твърдения в тази смисъл.

Представени са и други неотнормирани към правния спор писмени доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, като съобрази доводите на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът намира за установено от правна страна следното:

По допустимостта на производството.

Искът предявен по реда на чл. 422 ГПК, е положителен за установяване дължимост на вземане на кредитор срещу длъжник, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Исковете по чл. 422 ГПК са специални и имат ограничен предмет - само до установяване съществуването на изискуемо вземане по издадена Заповед за изпълнение към момента на приключване на съдебното дирене. По допустимостта на това производство в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване. По принцип, за да съществува правен интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. Правният интерес, в хипотезата на иск по чл. 422 ГПК, е абсолютна, процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният иск е недопустим. В този смисъл специални, положителни обстоятелства обосноваващи правния интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 ГПК са: 1/издадена заповед за изпълнение; 2/подадено в двуседмичен срок от връчването на заповедта за изпълнение възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК от длъжника или връчване за заповедта за

изпълнение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК - чрез залепване на уведомление; 3/спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК. В процесния случай правния интерес от предявяване на иска ищецът обосновава с приложения по ЧГД № 3059/2021 г., по описа на ШРС, документи, от които еднозначно се установява, че по инициатива на ищеца - Заявление рег. № 10284/22.11.2021 г., по описа на ШРС, по реда на чл. 410 ГПК, е образувано заповедно производство; че в негова полза е издадена Заповед № 1138/23.11.2021 г., по описа на ШРС, за изпълнение на парично задължение по фактура № 25782/06.10.2021 г. за доставена на длъжника стока, съгласно оферта № 1606/01.07.2021 г.. Съдът констатира, че длъжникът е получил издадената Заповед за изпълнение на парично задължение на 02.12.2021 г. и в указания му едномесечен срок е подал възражение – 14.12.2021 г., поради което съдът е дал възможност на заявителя да подаде иск по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Въз основа на така установеното съдът намира исковите претенции, предявени по реда на чл. 422 вр. 415, ал. 1 ГПК, за допустими.

Основателността на иска с правно основание чл. 288 вр. чл. 287, вр. чл. 286 ТЗ, вр. чл. 258 ЗЗД, за признаване дължимост на вземане произтичащо от договор между търговци, съгласно оферта, за доставка и пускане в експлоатация на съоръжение за измиване на контейнери и варели, е предпоставено от установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, освен наличието на сключен договор, така и че е изпълнил възложената му работа съобразно поръчката на възложителя, както и приемане на работата от възложителя. В тежест на възложителя е да установи всички наведени от него положителни твърдения за факти, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, в т. ч. да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на основното си задължение - плащане на претендираните суми, както и да докаже твърденията си, че задължението на изпълнителя не е изпълнено своевременно или е изпълнено лошо, обуславящи възникването на правата по чл. 265 ЗЗД и че е развалил договора, като е отправила валидно изявление за разваляне.

Страните не спорят, че между тях е налице валиден договор между търговци, съгласно оферта на ищеца от 01.07.2021 г., за доставка и пускане в експлоатация на съоръжение, на цена 11 160 лв., /с ДДС/, за което от

ответника на 01.07.2021 г., е направено авансово плащане в размер на 5 580 лв., по който договор на 06.10.2021 г. ищецът е доставил в склад на ответника гр. Шумен, Индустриална зона, част от оборудването: глава за измиване на контейнери и варели.

Спорния между страните въпрос е налице ли е забава от страна на ответника, който с бездействие е станал пречка за пускане на уреда в експлоатация, като не е изработил метална конструкция, на която да бъде монтирана доставената главата, с което ищецът е поставен в невъзможност да изпълни в цялост задължението си да пусне уреда в експлоатация. От една страна, след възражение от ищеца и непротивопоставяне от ответника, в доклада по делото бе прието, че задължението на ищеца е било за доставка и пускане в експлоатация, но не и за монтаж на съоръжението. От друга страна, предвид показанията на свидетеля С. М. С.ов, необорени от другата страна, според които към 06.10.2021 г. в помещението на ответното дружество не е имало изградена конструкция, за която да бъде захваната тази глава; разменената електронна кореспонденция, според която към 15.11.2021 г. ищецът изразява готовност за монтаж, като заявява, че ел. системата от мерки за безопасност е в негов сервизен техник и може да бъде доставена, ако ответникът не желае монтаж от ищеца, както и гласните доказателства на свидетеля Р. С. В., в трудови правоотношения с ответното дружество, доведена при режим на водене, според които за главата имало обособено място с вода, ток и канализация в едно от халетата, но едва след Нова година, когато правили реформи в базата, настоящият състав намира, че ответникът не представи годни насрещни доказателства оборващи твърдението на ищеца, че е налице забава от негова страна, като с бездействие е станал пречка за пускане на уреда в експлоатация, за което ищецът не носи отговорност.

Относно насрещното възражение за разваляне на договора по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, за което ответникът представя Нотариалната покана получена на 07.01.2022 г., от единият управител на ищцовото дружество, след подаване на възражението по чл. 414 ГПК. Развалянето е институт, който намира приложение само при двустранните договори. Това не означава, че едностранните договори не могат също да бъдат прекратявани, но за тяхното прекратяване има специални правила. По правило разваляне на двустранен договор е извънсъдебно - чрез едностранно изявление, но при договори, които

се отнасят до вещни права върху недвижим имот законодателят е предвидил специален ред - съдебен. Правната същност на едностранното изявление за разваляне на двустранен договор е упражняване на едно преобразуващо право. Правото да се развали двустранен договор, за да породи действие, трябва да достигне до насрещната страна. Елементите на юридическия факт, който поражда правото да се развали договора, са, както наличие на неизпълнение, което трябва да представлява едно съществено нарушение /това следва от чл. 87, ал. 4 ЗЗД/ и наличие на вина у другата страна, така и страната, която разваля трябва да бъде изправна. Доколкото в настоящия случай ответното дружество е неизправна страна, тъй като не е представила по делото доказателства към 07.01.2022 г., да е изпълнила, или да е готова да изпълни, поетото задължение да изгради конструкция, за която да бъде захваната доставената от ищеца глава за измиване на контейнери и варели, предвид което е изпаднала в забава като кредитор, тя не може да развали двустранния договор между страните, поради което изявлението обективизирано в Нотариалната покана получена на 07.01.2022 г., от единият управител на ищцовото дружество, не породило правно действие. В този смисъл възражението е неоснователно.

Относно насрещно възражение за задържане на претендираната сума, с правно основание чл. 315, ал. 3 ТЗ вр. чл. 91 ЗЗД, предявеното като евентуално, при условие, че възражението за разваляне на договора по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, е неоснователно. Съдебна практика без резерви приема, че правото на задържане има акцесорен характер и обезпечителна функция - основната функция на правото на задържане (изрично призната от законодателя) е тази на обезпечение срещу неплатежоспособността на собственика. Правото на задържане се поражда от едновременното съществуване на два юридически факта: упражняване на фактическа власт от държател върху движима вещь по причина, която не определя упражняващия я като недобросъвестен и наличие на изискуемо вземане във връзка със запазването, поддържането, поправянето или подобряването на вещта, както и за вредите, причинени от нея. В този смисъл предмет на правото на задържане е държана от кредитора движима вещь. Доколкото кредиторът, ответник в настоящото производство, е получил в държане изработена по поръчка и доставена от ищеца част от договореното съоръжение - главата за измиване на контейнери и варели, за връщане на което доставчикът няма

претенции, то възражението за задържане, предвид, че следва да има за предмет тази движима вещ, а не дължимия остатък от договорената цена, е недопустимо.

Предвид изложеното искът се явява основателен претендиращия размер.

Относно разноските.

Ищецът претендира разноски в общ размер 1173.20 лв., от които: 411.60 лева в заповедното производство /300 лева - адвокатско възнаграждение и 111.60 лв. - държавна такса/ и 763.67 лева в исковото производство /111.60 лв. - държавна такса; 650 лв. – адвокатско възнаграждение/, като за последните има представен списък по чл. 80 ГПК /л. 72/. При този изход на спора, предвид основателността на иска, в тежест на ответника, е да бъде осъден да плати претендираната сума, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Признава за установено, по иск предявен по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, по отношение на „Клийн тех“ ООД, с ЕИК ***, седалище/адрес на управление: гр. Варна, ***, че „Екомакс“ ООД, с ЕИК ***, седалище/адрес на управление: гр. Шумен, ***, дължи на ищеца по договор между търговци за доставка и пускане в експлоатация на съоръжение за измиване на контейнери и варели - глава ВХВ 061А – Inox, хидравлична; специална окомплектовка за варели 200 л. /подробно описани в оферта/, на обща стойност 9 300.00 лв. /без ДДС/ или 11 160 лв., от които са платени авансово 5580.00 лв., сумата 5580.00 (пет хиляди петстотин и осемдесет) лева – остатък от договорена цена, съгласно Оферта № 1606/01.07.2021 г. и фактура № 25782/06.10.2021 г., за което вземане по реда на чл. 410 ГПК е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 1138/23.11.2021 г., по ЧГД № 3059/2021 г., по описа на РС Шумен, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението– 19.11.2021 г. до окончателно изплащане, платима по банкова сметка IBAN: BG63RZBB*** BIC: RZBBBGSF Райфайзенбанк (България) ЕАД, на основание чл. 288 вр. чл. 287, вр. чл. 286 ТЗ, вр. чл. 258 ЗЗД.

Осъжда „Екомакс“ ООД, с ЕИК ***, седалище/адрес на управление: гр.

Шумен, ***, да плати на „Клийн тех“ ООД, с ЕИК ***, седалище/адрес на управление: гр. Варна, ***, сумата 505.49 (петстотин и пет лева и четиридесет и девет стотинки) лева – разноси в заповедното и исково производство, платима по банкова сметка IBAN: BG63RZBB*** BIC: RZBBBBGSF Райфайзенбанк (България) ЕАД, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Отхвърля насрещно възражение за задържане на претендираната сума, с правно основание чл. 315, ал. 3 ТЗ вр. чл. 91 ЗЗД, предявеното като евентуално, при условие, че възражението за разваляне на договора по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, е неоснователно, като недопустимо.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Шуменски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщение, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

След влизане в сила на решението, приложеното ЧГД № № 3059/2021 г., по описа на ШРС да се върне в състава, ведно с препис от настоящото решение.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____